

EEN AORIG MISVERSTAND

(Dit keer een gedicht in de taal uit het rivierengebied. Het zal U opvallen hoe gemakkelijk het door U is te lezen).

Het is één verrel jaor nog pas
 Dâ 't brulloft van Geurt Harmzen was,
 En nou al het ie raozend spiet:
 Want – om wâ rejen weet ie niet –
 Zien vrouw wordt kwaojer alle daogen
 En duut hum niks as sarren, plaogen.

En of ie gek zich prakkezeert,
 En wat ie ook met haor prebeert,
 En of ie "hê?" zeit of "wablief?"
 Zij is 'en kruus, da lilik wief!
 Kom, docht ie, 'k zal 'et toch maor waogen
 En gao Pastoor zien raod is vraogen.

"Mins! (zei Pastoor) daor hedde 't nouw!
 Ik zei oe: nê m haor nie as vrouw,
 Ze deugt nie, gleuf me, beste vriend!
 Ge sloeg mien raod toen ien den wiend.
 Kiek, wilde oew lot nie meer beklaogen,
 Dan motte oew kruus geduldig draogen."

"Is 't anders nie? (zei weer de boer)
 Al valt het nõg zoo zwaor, zoo zoer,
 Ik zal 'et draogen! 'k Verwet mien kop!"
 Hie gêf Pastoor de hand er op,
 Geet weg en repetiert bij vlaogen:
 Ik mot mien kruus geduldig draogen.

En krek dat ie zien huus ienkwam,
 Daor spuugde zij weer vuur en vlam.
 "Hierrr!" zeit ie, en ie pakt 'et wief
 Met stevige ermen um 'et lief,
 En nêmt zien kruus op, um 't te draogen.
 Gelukkig dâ gen minsen 't zaogen!

Lang draogt ie haor de deel ien 't rond,
 Zij raost dâ 't schuum stoeng op heur mond.
 Erst toen heur kwaadheid was gedaon
 Mocht ze op heur eigen been' weer staon.
 Wâ keek ze onthutseld en verslaogen!
 "Geduldig (zei ie) mot 'k oe draogen."

Nog éns maor is ze kwaod gewêst;
 Dâ was toen ook veur 't allerlest;
 Want net precies as de erste keer
 Nam ie zien kruus en droeg 'et weer.
 Siends wier zij beter alle daogen,
 Hie had gen kruuske meer te draogen!

Geduldig, zei hij, mot 'k oe draogen.....